

RD

► Loortje en Helma van den Brink in boek over eeneiige tweelingen

‘Naast al onze overeenkomsten zijn we ook heel erg anders’

Het eeneiige tweeling zijn was lange tijd enkel een gegeven voor Loortje en Helma van den Brink. Tot ze aan een boek meewerkten. Dat bood nieuwe inzichten.

Yvonne Keunen
Rotterdam

Eeneiige tweelingen zien er hetzelfde uit, bewegen hetzelfde, praten hetzelfde en hebben dezelfde voorkeuren. Maar ze zijn niet hetzelfde. En daar wringt nogal eens de schoen, weet Hilde Jeninga uit eigen ervaring. Vandaar dat de sociaalgeograaf besloot een boek te maken met een twintigtal ‘lorgenoten’: *Identiek en toch uniek*.

Het verzoek van Jeninga aan de zussen Van den Brink had niet op een beter moment kunnen komen. Loortje uit Rotterdam en Helma uit Monnickendam zaten net samen in een dip. „We begrepen elkaar niet meer, er was irritatie tussen ons”, vertelt Loortje. Maar inmiddels zijn de verhoudingen weer goed. „Kennelijk hadden we dit nodig om los van elkaar te komen”, zegt Helma.

Aan het clichébeeld van een eeneiige tweeling hebben Loortje en Helma nooit voldaan. Ook in hun jeugd hadden ze verschillende kapsels, droegen ze andere kleren en hadden ze hun eigen vriendjes en vriendinnetjes. Tege-lijk waren er ook tal van overeenkomsten: hun stemmen en lach klinken hetzelfde, ze bezochten dezelfde scholen, gingen samen op kamers, hielden van klassieke muziek, deden dezelfde muziekopleiding en werden beiden musicus. Al speelt Loortje viool en Helma fagot. „Helma is geen strijker, maar een blazer.”

Onvoorwaardelijk

De band tussen beiden is diep en onvoorwaardelijk. Ze gunnen elkaar alles. Een half woord is genoeg. Samen zijn ze sterk. „Er zijn dingen waarvan ik weet dat Helma ze alleen voelt zoals ik ze voel”,

zegt Loortje. „Het is leuk om iemand te hebben die zo dicht bij je staat en je zo goed begrijpt”, vult haar half uur jongere zusje aan.

Als kind hebben ze zich nooit verveeld. Er was altijd het tweelingzusje om mee te spelen en ze wilden altijd hetzelfde doen. Dat is nog steeds zo. Als de een wil wandelen, gaat de ander altijd mee. Drinkt de een koffie dan wil

“Sinds we zijn losgekomen van elkaar zijn we meer in balans”

– Loortje van den Brink

de ander ook een kopje. De voorkeuren van Loortje en Helma komen overeen. Dat was wennen in de ‘buitenwereld’. „Dan blijkt een partner of vriend wel eens ergens geen zin in te hebben.”

Tot en met hun twintigste woonde de tweeling samen. Lang kropen ze bij elkaar in bed. Gewoon even tegen elkaar aan liggen, net als vroeger in de baarmoeder. Maar toen kreeg Loortje een vriendje. „Het voelde niet goed meer om bij Helma in bed te liggen.” Aanraken en knuffelen kregen voor Loortje een andere betekenis, tot teleurstelling van Helma. De innige omhelzingen behoren sindsdien tot het verleden. Maar de zoen die ze elkaar nu ter begroeting geven, voelt ook niet goed. „Die is weer zo formeel.”

Na een jeugd als twee-eenheid is een leven als zelfstandige volwassenen soms een zoektocht. Al waren de zussen zich daar lang niet van bewust. „Ik had er nooit over nagedacht, tot ik meewerkte

▲ Tweelingzussen en musici Loortje (met viool) en Helma (met fagot) zijn identiek en uniek tegelijk. „Helma is een strijker, geen blazer.” FOTOFERIC FEKENS

aan het boek. Dat heeft me nieuwe inzichten gegeven”, zegt Helma. Ze is erdoor gaan beseffen dat de verwachtingen die ze heeft van haar zus zijn ingegeven door haar karakter. „Ik heb altijd gedacht dat we veel meer hetzelfde waren dan we zijn. Maar naast al onze overeenkomsten, zijn we ook heel anders. En dat is helemaal niet erg.”

Ook voor Loortje was het boek leerzaam. „Ik accepteer beter dat Helma een ander persoon met andere karaktereigenschappen is.”

Hoewel de zussen bijna 100 kilometer bij elkaar vandaan wonen, blijft het contact hecht. Ze zien elkaar een keer per week en bellen of appen elkaar meermaals per dag. „We zijn samen net een weeg-

schaal”, zegt Loortje. „Als het vroeger met de een goed ging, zat de ander vaak slecht in zijn vel. Nu we zijn losgekomen van elkaar zijn we veel meer in balans.”

‘Identiek en toch uniek, tweelingen op zoek naar hun eigen identiteit’, Hilde Jeninga, Uitgeverij Donker, Rotterdam, 17,50 euro.

Minister Schouten wil het Foodlab bekijken

Minister Carola Schouten (CU, Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit) wil naar de Hoeksche Waard om te praten over het Foodlab.

Bas Boerma
Hoeksche Waard

Dat heeft de minister toegezegd naar aanleiding van Kamervragen van het CDA.

Het Foodlab, dat ergens in de Hoeksche Waard moet komen, moet een allesoverkoepelend kenniscentrum worden op het gebied van voeding en innovatieve landbouw.

„Dit is geweldig nieuws”, zegt wethouder Paul Boogaard van Korendijk, die al langere tijd bezig is het Foodlab te promoten. „Letterlijk zei de minister dat ze

met de Hoeksche Waard in gesprek wil over dit initiatief en ze is heel benieuwd wat een Foodlab kan doen voor de regio en ons land.”

Want wat Corpus, in Oegstgeest, is op het gebied van het menselijk lichaam moet het Foodlab worden op het gebied van voeding. Volgens Boogaard sluit het idee precies aan op het regeerakkoord. Daarin staat

letterlijk beschreven dat het Kabinet Rutte III initiatieven ondersteunt die de verbinding tussen boer en burger versterken. Boogaard: „Daarnaast is Nederland druk bezig op het gebied van gezond voedsel. Nou, het Foodlab sluit hier perfect bij aan.”

Dat minister Schouten en thoutiasit is over het project dankt Boogaard aan CDA-

Kamerlid Jacco Geurts. Hij was direct enthousiast en kaartte het onderwerp aan in de commissievergadering met de minister. Daar beloofde ze met de Hoeksche Waard in gesprek te gaan. „Het feit dat ze in Rotterdam woont en de Hoeksche Waard dus erg dichtbij is, maakt het voor haar extra aantrekkelijk”, grapt Boogaard.

▲ Zo kan het Foodlab er uit gaan zien. IMPRESSIE STUDIO MARCO VERMEULEN